

[Socialministeren.]

Evne unddrager sig at sørge for Familien, og i de Tilfælde, hvor Forsørgeren vel i øvrigt sørger for denne, men ikke kan overkomme desuden at udrede hele Udgiften, naar Familiemedlemmer — eventuelt han selv — skal anbringes til Kur og Pleje udenfor Hjemmet. Bidrag skal her fastsættes efter, hvad han efter sine Forhold skønnes at kunne og burde udrede til delvis Dækning af Udgifterne.

Ligeledes er det efter § 9, 3die Stykke, overladt til det sociale Udvalg at paalægge Forsørgeren Bidrag, baade naar et Barn er fjernet fra Hjemmet efter Kapitel IX, og naar det henvises til en Institution for forebyggende Børneforsorg efter Kapitel VIII, men i de 2 sidste Tilfælde sker Anke ikke til Amtet, men til Landsnævnet for Børneforsorg, jfr. § 13.

Disse forskellige nye Regler i § 9 tilsigter ligeledes at fastslaa Forsørgeransvaret og dermed at sikre, at det offentlige ikke kommer til at yde større Hjælp, end rimeligt er, hvilket sidste der sløses meget med under den nuværende Lovgivning.

I § 15 indeholdes ligeledes nogle nye Regler, bl. a. den humane Bestemmelse, at en Hjælp ikke kan faa Retsvirkninger for en Forsørger, der er uvidende om dens Ydelse, før han faar denne Viden og har haft en rimelig Tid til at refundere Hjælpen, forudsat da, at han derefter selv vil overtage Forsørgelsen eller refundere Udgifterne, og Stykke 2 tilføjer, at Hustruen ikke kan paadrage Manden Retsvirkninger af en ydet Hjælp, naar hun uden tilstrækkelig Grund har forladt Manden, og denne er villig til at genoptage Samlivet. Ikke erlagte Bidrag til Børn betragtes i øvrigt som en den bidragspligtige ydet Kommunegeæld, og i disse Tilfælde indtræder Tab af Valgret og Valgbarhed, hvor end ikke den Del af Gælden, for hvilken der er dekretet Afsoning efter den før nævnte Billighedsbetragtning, er betalt, jfr. § 206; endvidere henledes Opmærksomheden paa de særlige Regler i § 319 om Forsørgere, sat i Bidrag efter § 9, 3die Stk. (Børneværnet).

Kapitel II indeholder de nye Regler om Forsørgelsesret og Forsørgelsessted, der paa afgørende Vis afviger fra Reglerne i Fattiglovens §§ 16—27.

Dette gælder vel ikke særlig Reglerne om Forsørgelsesret, der som nu normalt er knyttet til Indfødsret, dog at man har givet udførligere og fastere Regler om Udlændinges Forsørgelse og indført et Forsørgelsesbevis fra Socialministeriet, jfr. nærmere §§ 18 og 21, men desto større er Afviselserne vedrørende Forsørgelsesstedet.

Det er her, man foretager den gennemgribende Ændring at lade Begreberne Forsørgelseskommunen, hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret samt Fødselsnoteringer forsvinde og dermed en utrolig Bunke Papir m. v. I Stedet indeholder § 22 den Hovedregel, at Forsørgelsesstedet er den Kommune her i Landet, hvor man har fast Bopæl (Hovedhjemsted), og denne Kommunes nærmere Pligter som Forsørgelsessted er angivet i § 24. Med Hensyn til Forholdet mellem Begrebet Forsørgelsessted og Begrebet Opholdskommune henviser jeg til Bemærkningerne Side 118, men i øvrigt vil det neppe lønne sig her at gaa nærmere i Enkeltheder; disse Regler kan ej beskrives, de maa ses.

Kapitel III omhandler Administrationens Ordning og Forsørgelsesmaaden.

Her findes først i §§ 25—28 Reglerne om den fælles Administration, som skal afløse de mange forskellige, vi nu har til Forvaltningen af offentlig Forsorg, der fremtidig foreslaas administreret af *Kommunalbestyrelsen*, som nedsætter et *socialt Udvalg*, under hvilket ligeledes sorterer Legater med sociale Formaal samt Sager om Tilskud til sociale Øjemed eller Velgørenhed, og i større Kommuner opretter et fast Kontor, *Socialkontoret*, med daglig Ekspeditionstid samt i alle Kommuner en *Registrant* og et *Kartoteksystem* til Lettelse for Administrationen.

Sidstnævnte Formaal tjener ogsaa § 27, Stk. 2, hvorefter der til Hjælp for det sociale Udvalg kan søges Bistand hos særlig sagkyndige og interesserede, der som frivillig Medhjælp knyttes til Administrationen, særlig til Hjælp ved Børneforsorgens Gennemførelse, det almindelige Tilsyn med Foranstaltninger i Henhold til Loven eller til andet Arbejde, hvor speciel Sagkundskab er af Værdi, og saavel disse frivillige Medhjælpere som eventuelle Funktionærer, faste eller honorarlønnede, derunder Under søgere og Sygeplejersker, bør i givet Tilfælde tilkaldes til Udvalgets Møder, men naturligvis har de ikke Stemmeret eller egentlig besluttende Myndighed. Det sociale Udvalg kan nedsætte forskellige Underudvalg, men Formanden skal altid være Medlem af disse, hvorfor der kan tillægges ham et Honorar, hvad der kan være paa krævet særlig i de noget større Kommuner.

§§ 29—32 indeholder de almindelige Regler om Fremgangsmaaden ved og Principperne for Ydelse af Hjælp. Herom skal jeg kun bemærke, at Omraadet for den rent skønsmæssige Hjælp er indskrænket, at en større forbigaaende Hjælp, i Mod sætning til nu, skal foretrækkes for en